

omiske og ikke-økonomiske skade, som bedømmelsesrapporten har påført og stadig påfører ham.

- Det tages til efterretning at sagsøgeren forbeholder sig ret til senere at fremsætte erstatningskrav over for Kommissionen, der støttes på tjenstemandsvedtægtens artikel 24, stk. 2.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anfægtet de vurderinger i bedømmelsesrapporten for den pågældende periode, der vedrører påståede vanskeligheder i samarbejdet med såvel kolleger som visse eksterne organisationer.

Sagsøgeren har anført, at bedømmelsesrapporten er i strid med vedtægtens artikel 43, idet den burde have været udfærdiget og meddelt sagsøgeren inden den 30. november efter referenceperiodens udløb, mens den første bedømmer først den 22. maj 1992 udfærdigede rapporten.

Med hensyn til de nævnte vurderinger har sagsøgeren også påberåbt sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 og 26. Kommissionen har i denne forbindelse begået en åbenbar skønsfejl.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-99/94)

(94/C 120/50)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) ved advokat Paloma Llanaza González, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 annulleres i det omfang, det ændrer direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød ⁽¹⁾
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter gyldigheden af direktiv 93/118/EØF i det omfang, det ved direktivet under henvisning til bestemmelserne i direktiverne 85/73/EØF og 88/409/EØF samt beslutning 88/408/EØF fastsættes, at medlemsstaterne skal opkræve en afgift på tidspunktet for slagtingen af kvæg,

svin eller geder mm. Ifølge direktiv 85/73/EØF skal beløbet på denne afgift svare til de faktiske omkostninger i forbindelse med undersøgelsen og kontrollen, men ved direktiverne 88/409/EØF og 93/118/EØF er afgiften fastsat som et fast beløb.

Om sin søgsmålsinteresse anfører sagsøgeren, at den anfægtede retsakt reelt udgør en beslutning, idet det klart fremgår af den omstændighed, at beslutning 88/408/EØF udtrykkeligt blev ophævet med virkning fra den 1. januar 1994, og at den blev afløst af bilaget til direktiv 93/118/EØF, som trådte i kraft inden resten af direktivet, for at tidspunktet for bilagets ikrafttrædelse og for beslutningens ophævelse kunne falde sammen, at bilaget reelt har karakter af en beslutning.

Vedrørende realiteten anfører sagsøgeren, at den anfægtede afgift ud over at være i strid med den spanske forfatning og med spansk skatte- og afgiftsret, savner fornødent retsgrundlag i den primære EF-ret, idet EF-traktatens artikel 43 ganske vist indeholder grundlag for iværksættelse af en fælles landbrugspolitik, men der ikke ved traktatens artikel 99 er tillagt Fællesskabet de fornødne beføjelser på skatte- og afgiftsområdet til at fastsætte omfanget og karakteren af en afgift, som skal udgøre det eneste middel til finansiering af de pågældende tjenesteydelser på landbrugsområdet.

Desuden er Rådets retsakter efter sagsøgerens opfattelse behæftet med et åbenbart fejlskøn, idet de ikke er baseret på en tilstrækkelig detaljeret analyse af produktionsomkostningerne og opbygningen af veterinærsektoren i de enkelte medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. L 340 af 31. 12. 1993, s. 15.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af A. J. Dubbelhuis m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-101/94)

(94/C 120/51)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af A. J. Dubbelhuis, Aalden (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af M. J. Scheele m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-102/94)

(94/C 120/52)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af M. J. Scheele, Mensingeweer (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af G. J. M. Frieling m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-103/94)

(94/C 120/53)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af G. J. M. Frieling, Deurning (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af H. Rozema og B. L. van der Wijk mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-104/94)

(94/C 120/54)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af H. Rozema, Niehove (Nederlandene), og B. L. van der Wijk, Boelenslaan (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J.